

KANDIAKATEMIA

KANDIKLINIKKA

KANDIEN TARINOITA

”TIENI LÄÄKIKSEEN” - HELMI

TIENI LÄÄKIKSEEN

Jotkut ovat tienneet taaperosta saakka ryhtyvänsä isona lääkäriksi, toiset, kuten minä, taas eivät. Lääkis oli pulpahdellut mieleeni aika ajoin pitkin nuoruusvuosiani, mutta ennen lukiota en koskaan ajatellut sitä kovin vakavasti. Lukion kurssitarjottimen kanssa painiessani sain kipinän matemaattis-luonnontieteellisiin aineisiin ja valitsin kaikki pitkän matematiikan, fysiikan, kemian ja biologian kurssit. Katsoin siskontyttöjen kanssa "Olipa kerran elämä" -ohjelmaa ja tajusin että hei, minähän haluan tietää tuosta kaiken! Siitä se ajatus sitten varsinaisesti lähti ja 16-vuotiaana olin ensimmäisen kerran täysin varma olevani kolmen vuoden kuluttua lääkiksessä.

Lukion pitkä matikka, biologia ja kemia kolahtivat minulle täysillä, mutta fysiikan opettajan kanssa en ollut samalla aaltopituudella. Opiskelumotivaationi kyseistä ainetta kohtaan laski ja toisen kurssin loppumetreillä olin kypsä: terve menoa fyssa. Jos lääkis tosiaan vaatisi tätä, olkoon sitten. Mielenkiinto alkoi karata humanistisille aloille.

Lukion toisella suunnittelin jo jättäväni lukion ja siirtyväni ammattikouluun hankkimaan leipuri- tai kokki-tutkintoa, mutta opo sai minut onneksi jäämään lukion penkkiin. Motivaatio oli kuitenkin aika nollassa, mutta tunnollisena tyttönä sain pidettyä yllä normaalia tasoani opinnoissa. Ylioppilaskirjoitusten lähestyminen sai minut taas innostumaan opiskeluista ja kemian kirjoituksiin valmistautuessani ajatus iski taas: entäpä, jos sittenkin lääkikseen? On the spur of the moment -hengessä kirjauduin Bookyn nettikauppaan ja tilasin Galenoksen. Se tuntui vain niin oikealta ja luonnolliselta ratkaisulta, etten tajunnut, miksi olin välillä edes ajatellut jotain muuta. Päätös lääkiksestä siivitti kirjoituksiin lukuakin.

Lähtöpisteillä pystyisi kuitenkin tekemään jo jonkinlaista pesäeroa toisiin hakijoihin.

Varsinaisen valmistautumisen pääsykokeeseen aloittelin joulun jälkeen. Hieman olin selaillut ja tutustunut uuteen ystävääni jo syksymmällä, mutta mitenkään orjallisesti en lukemista ollut vielä aloittanut. Valmennuskurssille en ajatellut osallistua. Luottamus itseen oli korkea ja uskoin vahvasti kykeneväni urakkaan itsekseniikin itseopiskelumateriaalien avustamana. Laadin suurpiirteisen lukusuunnitelman muutamaksi kuukaudeksi, enkä suinkaan koko kevääksi, mikä tuntui liian pitkältä jaksolta aikataulutettavaksi.

Aika ennen kirjoituksia oli rankkaa: matematiikkaa ja englantia, hieman äidinkieltäkin, piti lukea, mutta en halunnut hylätä Galenosta pariaksi kuukaudeksi. Aloin hieman epäröidä omaa kaikkivoipuuttani pääsykokeen suhteen, varsinkin fysiikan suhteen. Olin saanut lainaan fysiikan kirjoja kavereilta ja kaiken niiden sisältämän tiedon omaksuminen muutamassa kuukaudessa tuntui sulalta mahdottomuudelta. Epätoivo numero yksi oli iskenyt.

Lukuloman lähestyessä aloin olla yhteydessä lapsuudenystävääni, jonka myös tiesin hakevan lääkikseen. Hän kertoi menevänsä kohtuullisen edulliselle valmennuskurssille, joka alkaisi helmikuun puolivälin tietämällä. Innostuin kovasti kurssista ja neuvoteltuani asiasta rahoittajani kanssa ilmoittauduin mukaan kurssille. Tieto kurssille pääsystä antoi taas uutta voimaa ja odotinkin siltä paljon. Keskeisten asioiden löytäminen, Galenoksen hahmottaminen kokonaisuutena, vertaistuen ja ystävien saaminen sekä apu oppiaineista eteenkin fysiikassa muodostivat rungon näille odotuksille.

Kurssin alettua päivät alkoivat kulua melko rutiininomaisesti. Aamulla ylös ja aamiainen, sitten kirjastolle lukemaan, välissä lounas, illalla kurssille, sieltä kotiin(, jona kevään toimi siskoni kämppä), ehkä vähän lukemista, iltapala ja nukkumaan. Sama toistui lähes koko kevään. Valmennuskurssi toi oikeastaan rentoutusta itsenäiselle lukemiselle, joka oli kurssin vapaaseen ilmapiiriin verrattuna melkoista tappotouhua. Kurssilla opiskeltiin, mutta siellä myös juteltiin, naurettiin ja puitiin yhdessä monenmoisia ongelmia. Kurssia ei tietenkään ollut joka päivä, mutta silloin luin kirjastossa iltaan saakka. Loppukevästä olin myös jonkin verran kotona lukemassa, missä selvitin päätäni lukutauoilla liikkumalla: hiihtämällä, uimalla, jumppaamalla, lenkkeilemällä ja pyöräilemällä. Urheiluhetket toivat loistavaa vastapainoa pöydän ääressä istumiselle ja Galenoksen pyörittelylle. Vaihtelua ainasiin lukemissessioihin yritin luoda erilaisilla tekniikoilla. Normaalin lukemisen lisäksi alleviivailin, piirtelin, väritin, kirjoitin, opetin... Täydensin Galenoksen sivut erilaisilla lisähuomautuksilla ja pikku vitseillä. Muistiinpanoja tein perinteisesti ranskalaisin viivoin, piirtämällä erilaisia ajatuskarttoja, kirjoittamalla lyhyitä tiivistelmiä ja taulukoimalla. Kaikki keinot ovat sallittuja sodassa ja rakkaudessa.

Jälkeenpäin ajatellen tuntuu hullulta, kuinka selvisin koko kevään järjissäni. Lähes päivittäin tuli vietettyä 8-12 tuntia lukupuuhissa, mikä ei varmasti olisi onnistunut ilman valtaisaa halua ja motivaatiota läpäistä pääsykoe toukokuun viimeisenä torstaina. Sisimmässäni tiesin koko ajan, että totta kai pääsen sisään, menen niin, että heilahtaa! Silti monta kertaa iski pieni pelko: entä jos en pääsekään; entä jos epäonnistun kokeessa; entä jos hakeminen on mennyt pieleen; entä jos salama iskee minuun koetta edeltävänä päivänä; entä jos, entä jos... Välttyin kuitenkin ukkosmyrskyiltä päivänä ennen koetta. Tuon päivän vietin muutenkin hyvin rennosti kierrellen kirppareilla ja nauttien kulttuurista sekä hyvästä

ruoasta ystävien kanssa. Olin jo muutenkin hellittänyt lukemisessa viimeisellä viikolla. Ajatus oli siirtyä henkisen valmentautumisen puolelle ja valaa itseensä lopullista itsevarmuutta ja rentoutta torstain koitosta varten. Kertailin alkuviiikosta vaikeimmiksi kirjaamiani asioita ja kun nekin tuntuivat onnistuvan, uskoin, ettei mikään voisi enää estää minua läpäisemästä pääsykoetta.

Kävellessäni linja-autopysäkille pääsykoepäivän aamuna vatsassa alkoi vääntää: voi vihvilä, nytkö se on menoa? Rentouduin hieman jutellessani matkalla pääsykokeeseen myös suuntaavan valmennuskurssikaverin kanssa. (Vertaistuen voima, jälleen kerran!) Saavuimme lääkikselle ja menimme koesalimme, jonka sijainnin olimme edellisenä päivänä tarkastaneet, ulkopuolelle odottelemaan nimenhuutoa. Nimeni oli kuin olikin listassa, yliopistohaku.fi ei ollut pettänyt, ja astuin saliin paikalleni odottamaan koepaperia. Siinä vaiheessa pulssi alkoi nousta, kädet täristä ja sydän hakata (tyypillinen sympaattisen hermoston aktivaatio siis). Saadessani kokeen eteeni aloin käännellä sivuja ja tutkin tehtävät läpi, niin kuin kurssilla oli opastettu. Epätoivo alkoi kaihertaa mieltä: eivät nämä ole niitä tehtäviä, joita odotin ja jotka hallitsen täydellisesti! Tällaisesta kokeesta en voi ikinä päästä läpi!

Tuossa vaiheessa otin aikalisän itseni kanssa. Koe ei ollut sellainen kuin olin odottanut, mutta siinä se nyt kuitenkin oli, eikä muuksi muuttuisi. Aloitin suuritöisimmistä tehtävistä, joiden välillä tein muutaman helpomman kevennykseksi. Aika kului kuin siivillä ja pian viisi tuntia alkoi lähennellä loppuaan. Vielä viime minuuteilla tarkastuksen lomassa tein muutoksia yhteen fysiikan tehtävään, vaikka tällaiset toimenpiteet oli ankarasti kielletty oikeaoppisten kokeenteko-ohjeiden mukaan. Sitten... Se oli ohi.

Koko kesäkuun pyrin välttelemään ajatusta tuloksista ja siitä, kuinka hyvin koe loppujen lopuksi tuli suoritettua. Eräänä kesäkuun viimeisistä päivistä yllätys olikin sitten suuri, kun avasin sähköpostini ja näin tutun lääkisläisen lähettämän viestin ”onnittelut kollegalle”. Tuntui, kuin olisin voinut nousta ilmaan, mutten vielä uskaltanut nuolaista ennen kuin tipahtaa. Selatessani hermostuksissani yliopiston nettisivuja puhelin soi ja mummoni huudahti ”onneksi olkoon”. Hieman hämilläni kysyin, mistä syystä, johon mummo: ”No sinähän pääsit lääkikseen!” Lopullinen niitti aukeni pian silmieni eteen Internetin ihmeellisestä maailmasta, mistä minulle paljastui lista valituista. Oman nimeni bongattuani sekosin täysin. Lähdin pyöräilemään ympäri kylää ja kolkuttelemaan kaikkien tuttujen ovelle: ”Pääsin muuten lääkikseen!”

Tarinan kirjoittaja on ensimmäisen vuoden lääketieteen opiskelija Oulusta.